

Sygn. akt III CSK 230/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący)
SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)
SSN Katarzyna Tyczka-Rote

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa E. S., L. S., T. S. i J. G.
przeciwko Spółdzielni (...) w S.
o ustalenie nieważności uchwał organu spółdzielni,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) oddała skargę kasacyjną,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki T. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie E. S., L. S., T. S. i J. G., precyzując ostatecznie żądanie wnieśli o stwierdzenie nieważności szczegółowo opisanych uchwał zebrań trzech grup

członkowskich Powszechnej Spółdzielni Spożywców „P.” w S. podjętych w dniach 9, 10 i 11 czerwca 2014 r. w przedmiocie odwołania przedstawicieli tych grup na Zebranie Przedstawicieli wybranych w marcu 2014 r. i wybraniu nowych przedstawicieli.

W uzasadnieniu powództwa wskazali, że zarząd pozwanej Spółdzielni zwołując w dniach 9-11 czerwca 2014 r. Zebrania Grup Członkowskich naruszył § 52 statutu Spółdzielni, jak też art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. prawo spółdzielcze, gdyż w porządku obrad na zaproszeniu i na plakatach wywieszonych w placówkach PSS nie było informacji, iż przedmiotem zebrania będzie odwołanie przedstawicieli już wybranych w marcu 2014 r. i wybór nowych przedstawicieli. Jako podstawę prawną żądania ustalenia, że przedmiotowe uchwały są nieważne z uwagi na sprzeczność z ustawą powodowie wskazali art. 42 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo Spółdzielcze (tekst jedn. Dz. U. 2013.1443 - dalej jako prawo spółdzielcze) w zw. z art. 189 k.p.c.

Pozwana „S.” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „P.” w S. wnosila o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2016 r. uwzględnił powództwo w całości. Ustalił, że marcu 2014r. zostali wybrani przedstawiciele członków na Zebranie Przedstawicieli „S.” Powszechnej Spółdzielni Spożywców „P.” w S.

Zarząd pozwanej Spółdzielni zwołał na dzień 16 czerwca 2014 r. Nadzwyczajne Zebranie Przedstawicieli a dalej działając na podstawie § 52 pkt 1 statutu Spółdzielni zwołał zebrania grup trzech grup członkowskich w dniach 9, 10 i 11 czerwca 2014 r. W ogłoszeniach o zebraniach grup członkowskich oraz w wystosowanych zaproszeniach do członków Spółdzielni wskazano następujący porządek zebrań: 1) Otwarcie Zebrania 2) Przedstawienie i zatwierdzenie porządku i regulaminu obrad 3) Wybór Prezydium Zebrania oraz Komisji Uchwał i Wniosków 4) Informacja Zarządu Spółdzielni o sprawach, które będą przedmiotem obrad Nadzwyczajnego Zebrania Przedstawicieli Spółdzielni 5) Dyskusja nad złożoną informacją 6) Podjęcie uchwał i wniosków 7) Wolne wnioski 8) Zamknięcie obrad.

Część członków Spółdzielni wniosła w dniu 5 czerwca 2014 r. o wprowadzenie do porządku obrad zwołanych już nadzwyczajnych zebrań grup członkowskich dodatkowego punktu obejmującego odwołanie i wybór przedstawicieli na Zebranie Przedstawicieli. Na Zebraniach Grup Członkowskich został przyjęty regulamin obrad oraz rozszerzono porządek obrad o odwołanie dotychczasowych i wybór nowych przedstawicieli na Zebranie Przedstawicieli.

Zebrania Grup Członkowskich nr 1, 2 i 3, które odbyły się w dniach 9, 10 i 11 czerwca 2014 r. podjęły w tajnym głosowaniu uchwały o odwołaniu swoich przedstawicieli na Zebranie Przedstawicieli pozwanej Spółdzielni, a następnie podjęły uchwały o powołaniu nowych przedstawicieli.

Na podstawie tych ustaleń Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione. Przyjął, że każdy członek spółdzielni ma interes prawny we wniesieniu powództwa o stwierdzenie niezgodności z prawem uchwały walnego zgromadzenia.

Przytaczając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2004 r. (V CSK 232/03, nie publ.) Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 59 prawa spółdzielczego w spółdzielniach, w których walne zgromadzenie zostaje zastąpione przez zebranie przedstawicieli, organami tych spółdzielni są także zebrania grup członkowskich, a art. 42 § 2 prawa spółdzielczego przewidujący możliwość zaskarżenia przez członka spółdzielni do sądu uchwały walnego zgromadzenia z powodu jej niezgodności z prawem lub postanowieniami statutu, znajduje zastosowanie także do zaskarżenia uchwały zebrania grupy członkowskiej w sytuacji, w której właściwość tego organu jest wyłączna, a statut nie przewiduje możliwości wniesienia odwołania od takiej uchwały do zebrania przedstawicieli. Wykluczenie objęcia takiej uchwały hipotezą art. 42 § 2 prawa spółdzielczego oznaczałoby konieczność uznania, że członek spółdzielni pozbawiony jest w ogóle możliwości zaskarżenia jej, skoro nie może uczynić tego w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym ani na drodze sądowej; taka sytuacja jest zaś nie do przyjęcia.

Sąd Okręgowy jednocześnie uwzględnił, że uregulowania zawarte w § 51 - 54 statutu pozwanej dotyczące zebrań grup członkowskich nie przewidują

możliwości odwołania od uchwały zebrania grup członkowskich do zebrania przedstawicieli.

Według art. 41 § 1 prawa spółdzielczego, walne zgromadzenie może podejmować uchwały jedynie w sprawach objętych porządkiem obrad podanych do wiadomości członków w terminach i w sposób określonych w statucie.

Przedstawiony powyżej porządek zebrania z całą pewnością w swej treści nie zawierał punktu odnośnie podejmowania uchwał w przedmiocie odwołania przedstawicieli na Zebranie przedstawicieli i wybór nowych, przy czym według § 52 ust. 1 statutu Zarząd Spółdzielni, zawiadamiając imiennie wszystkich członków lub przez ogłoszenia w zakładach i innych placówkach Spółdzielni, powinien podać termin, miejsce i porządek przyszłych obrad przynajmniej na tydzień przed datą zebrania. W ten sposób doszło według Sądu Okręgowego do naruszenia art. 59 § 1 w zw. z art. 41 § 1 prawa spółdzielczego w zw. z § 52 ust. 1 statutu Spółdzielni.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił w całości apelację, jaką wniosła pozwana Spółdzielnia od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd, że skoro do ustawowych uprawnień zebrań grup członkowskich należy między innymi wybieranie i odwoływanie przedstawicieli na Zebrania Przedstawicieli i uchwały zebrania grup członkowskich w tym zakresie zastępują uchwały zebrania przedstawicieli to, mogą być one, poprzez analogię, przedmiotem zaskarżenia w trybie określonym w art. 42 Prawa spółdzielczego. Zaskarżone uchwały były dotknięte wadą, która musiała skutkować uwzględnieniem powództwa (porządek obrad nie przewidywał podejmowania uchwał w przedmiocie odwołania przedstawicieli na zebranie przedstawicieli i wybór nowych).

Sąd Apelacyjny podzielił też ocenę Sądu pierwszej instancji, że powodom - w tym także L. S., która według nieudowodnionych twierdzeń pozwanej miała utracić członkostwo w spółdzielni - przysługiwał interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie.

Pozwana „S.” Powszechna Spółdzielnia Spożywców „P.” w S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego. Zarzuciła w niej naruszenie art.

378 § 1 k.p.c. przez całkowite zaniechanie rozpoznania niektórych zarzutów apelacji oraz naruszenie art. 391 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia niespełniającego wymogi ustawowe. W ramach prawa materialnego pozwana zarzuciła naruszenie art. 42 § 2 w zw. z art. 42 § 1, art. 59 § 1 i 2 pkt 1 w zw. z art. 41 § 1 prawa spółdzielczego oraz art. 189 k.p.c. przez ich niewłaściwą wykładnię, a w jej wyniku błędne zastosowanie. Na tych podstawach pozwana Spółdzielnia wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez oddalenie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 391 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 378 § 1 k.p.c. został oparty na twierdzeniu, że Sąd Apelacyjny nie rozważył podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 59 § 1 w zw. z art. 41 § 1 prawa spółdzielczego. Wobec tego trzeba zważyć, że z art. 378 § 1 k.p.c. wynika jedynie obowiązek wzięcia pod uwagę przez sąd rozpoznający apelację podniesionych w niej zarzutów i złożonych wniosków, czemu sąd powinien dać wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. Nie jest natomiast niezbędne, aby sąd odniósł się w uzasadnieniu do każdego twierdzenia faktycznego i argumentu prawnego podniesionego przez stronę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 235/14, nie publ., z dnia 5 listopada 2015 r., V CSK 13/15, nie publ. i z dnia 13 października 2017 r., I CSK 46/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., I CSK 608/17 nie publ.). Konieczność taka nie wynika również z odpowiednio stosowanego w postępowaniu apelacyjnym art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie wskazania podstawy faktycznej i prawnej wyroku. Uzasadnienie powinno zawierać elementy, które z racji zarzutów i wniosków apelacji były konieczne do rozpoznania sprawy w drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15, nie publ.).

Wprawdzie w odniesieniu do podstawy prawnej rozstrzygnięcia uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest nieco chaotyczne, a przez to mało usystematyzowane, uporządkowane, gdyż nie wskazuje jednoznacznie norm ustawowych, które zostały naruszone w związku z podjęciem uchwał przez Zebrania Grup Członkowskich, nie mniej jednak uchybienie to nie uniemożliwia przeprowadzenie kontroli

kasacyjnej, bowiem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny generalnie podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji a zatem także w zakresie naruszenia art. 59 § 1 w zw. z art. 41 § 1 w zw. z § 52 ust. 1 statutu Spółdzielni. Uznał też, że uchwały podjęte poza porządkiem obrad w przedmiocie odwołania i wyboru przedstawicieli na Zebranie Przedstawicieli są dotknięte wadą, która musiała skutkować uwzględnieniem powództwa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić skuteczny zarzut skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zostało sporządzone w sposób wykluczający przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, nie publ., z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, nie publ., z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, nie publ. i z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, nie publ., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, Nr 12, poz. 148).

Wskazana wypowiedź Sądu Apelacyjnego, pomimo braku pogłębionej argumentacji, dostatecznie wyjaśnia motywy, którymi kierował się ten Sąd oddalając apelację pozwanej Spółdzielni. Sposób sporządzenia uzasadnienia nie stanowił zatem przeszkody do przeprowadzenia kontroli kasacyjnej wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego nie ma też podstaw do uwzględnienia skargi kasacyjnej ze względu na zarzucane naruszenia pozostałych przepisów.

Powództwo o ustalenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia spółdzielni nie jest wprost przewidziane w prawie spółdzielczym, ale w sposób niebudzący wątpliwości dopuszczalność takiego powództwa wynika z art. 42 § 9 prawa spółdzielczego. Natomiast art. 42 § 2 prawa spółdzielczego określa jedynie sankcję niezgodności uchwały z ustawą. Normatywną podstawę powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia (zebrania przedstawicieli) stanowi art. 189 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 r., IV CSK 462/07, nie publ.). Ten sam przepis stanowi podstawę zaskarżenia uchwał pozostałych organów spółdzielni sprzecznych z ustawą. Każda uchwała kolegialnego organu spółdzielni, która rodzi skutki prawne, podlega - jako czynność prawna - odpowiednim przepisom prawa. Taka uchwała, podobnie jak

inne czynności prawne, nie może naruszać bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa.

Powodowie jako członkowie pozwanej spółdzielni i co więcej, jako członkowie spółdzielni uprawnieni do udziału w zebraniu określonej grupy członkowskiej mają interes prawny w zaskarżeniu uchwały tego organu spółdzielni z uwagi na jej sprzeczność z ustawą. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 marca 2013 r. (I CSK 382/12, OSNC-ZD 2013/4/80) w odniesieniu do uchwał walnego zgromadzenia, źródłem interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. jest w takim wypadku stosunek członkostwa w spółdzielni, z którego wynika m.in. uprawnienie do udziału w walnym zgromadzeniu (lub w wyborze przedstawicieli - art. 37 § 1-4 prawa spółdzielczego). W sytuacji, gdy członek spółdzielni ma prawo zaskarżyć uchwałę wytaczając powództwo o jej uchylenie (art. 42 § 3 i 4 prawa spółdzielczego), tym bardziej oczywistym jest jego interes prawny we wniesieniu powództwa ustalającego (art. 189 k.p.c.), mającego taki sam cel - unicestwienia uchwały sprzecznej z prawem. Podobnie należy ocenić interes prawny członka spółdzielni w zaskarżeniu uchwały podjętej w przedmiocie odwołania i wyboru przedstawicieli na zebranie przedstawicieli. Od zgodnego z prawem wyznaczenia przedstawicieli zależy także zgodność z prawem uchwał podejmowanych z ich udziałem przez zebranie przedstawicieli.

Zebrania grup członkowskich stanowią obowiązkowy element struktury wewnętrznej organów kolegialnych w tych spółdzielniach, w których walne zgromadzenie jest zastępowane przez zebranie przedstawicieli (art. 35 § 1 pkt 4 prawa spółdzielczego). Do wyłącznej kompetencji zebrań grup członkowskich należy między innymi wybieranie i odwoływanie przedstawicieli na zebranie przedstawicieli (art. 59 § 2 prawa spółdzielczego). Jak słusznie podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lutego 2004 r., (V CK 232/03, nie publ.) pozbawienie członków spółdzielni możliwości zaskarżenia uchwały grupy członkowskiej i to dotyczącej sprawy, w której właściwość tego organu jest wyłączna doprowadziłoby do sytuacji, w której członek spółdzielni doznałby niedopuszczalnego w świetle przepisów Konstytucji ograniczenia możliwości dochodzenia naruszonych wolności lub praw na drodze sądowej. Ocenę Sądu Najwyższego wzmacniało dodatkowo stwierdzenie, że statut spółdzielni pozwanej

w sprawie V CK 232/03, nie przewidywał odwołania od uchwał zebrania grupy członkowskiej do zebrania przedstawicieli.

Niezależnie od tego, czy słuszna była taka ocena konsekwencji braku odpowiedniego postanowienia statutu dopuszczającego zaskarżenie uchwały zebrania grupy członkowskiej w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym, w związku ze zmianą art. 32 prawa spółdzielczego z dniem 22 lipca 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2005.122.1024, będącą konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2004 r. (sygn. akt K 32/03) ten dodatkowy argument utracił zupełnie na znaczeniu. Zgodnie bowiem z art. 32 § 3 prawa spółdzielczego w brzmieniu obowiązującym w chwili podejmowania zaskarżonych uchwał, postanowienia statutu o postępowaniu wewnątrzspółdzielczym nie mogą ograniczać dochodzenia przez członków ich praw na drodze sądowej. Uprzednie skorzystanie z postępowania wewnątrzspółdzielczego zależy zatem jedynie od woli członka spółdzielni. Przepis ten zamieszczony w Dziale III Członkowie, ich prawa i obowiązki odnosi się do bezpośredniego zaskarżenia do sądu uchwały organu spółdzielni w tym także uchwały zebrania grupy członkowskiej.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, który odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2004 r., V CSK 232/03 przyjął, że art. 42 § 2 prawa spółdzielczego rozstrzyga o możliwości zaskarżenia uchwały walnego zgromadzenia niezgodnej z prawem i jako taki może być zastosowany do zaskarżania uchwał zebrań grup członkowskich.

Pogląd ten został oparty na treści art. 42 § 2 prawa spółdzielczego w brzmieniu sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z jego dotychczasowym brzmieniem: „Członek spółdzielni może zaskarżyć do sądu uchwałę z powodu jej niezgodności z prawem lub postanowieniami statutu; na tej samej podstawie uchwałę może zaskarżyć także zarząd spółdzielni”. Dlatego słusznie zarzuca się w skardze kasacyjnej odwołanie się przy rozstrzygnięciu o dopuszczalności zaskarżenia do sądu uchwały sprzecznej

z ustawą do art. 42 § 2 prawa spółdzielczego, który w brzmieniu aktualnym i obowiązującym w datach podejmowania kwestionowanych uchwał, reguluje jedynie sankcję niezgodności z ustawą uchwały walnego zgromadzenia. Jak wynika z dotychczasowych rozważań, w stanie prawnym aktualnym dla rozstrzygnięcia, podstawą powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały organu spółdzielni jest art. 189 k.p.c.

W każdym przypadku warunkiem skuteczności wytoczonego na podstawie art. 189 k.p.c. powództwa jest wykazanie przez członka spółdzielni, iż zaskarżona uchwała jest sprzeczna z bezwzględnie lub względnie obowiązującym przepisem.

Niezgodność uchwały z prawem może polegać na naruszeniu prawa materialnego lub wynikać z uchybień formalnych dotyczących warunków i trybu jej podejmowania; przy czym uchybienia te uzasadniają wzruszenie uchwały wtedy, gdy miały lub mogły mieć wpływ na jej treść. W pierwszym przypadku badaniu podlega okoliczność, czy treść uchwały narusza przepis ustawy. Chodzi tu zatem o wadliwość uchwały o charakterze materialnym. W drugim sensie chodzi zaś o ustalenie, czy sposób podjęcia uchwały pozostaje w zgodzie z regulacją ustawową. Podobnie według ugruntowanej w judykaturze Sądu Najwyższego wykładni art. 42 § 2 prawa spółdzielczego, hipotezą wspomnianego przepisu są objęte naruszenia także tych przepisów ustawy, które określają sposób (procedurę) podejmowania uchwał (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2004 r., I CK 78/04, MOP 2004, nr 15, s. 678, z dnia 8 lipca 2004 r., IV CK 543/03, OSNC 2005, nr 7 - 8, poz. 132 oraz wyrok z dnia 16 października 2002 r., IV CKN 1351/00, OSNC 2004, Nr 3, poz. 40).

Zgodnie z art. 35 § 1 w zw. z art. 59 § 1 prawa spółdzielczego organami spółdzielni są zarówno zebrania przedstawicieli jak i zebrania grup członkowskich. Zastąpienie walnego zgromadzenia przez zebranie przedstawicieli członków jest ograniczeniem demokracji bezpośredniej na rzecz demokracji pośredniej. Aby członkowie grupy członkowskiej mogli korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 59 § 2 prawa spółdzielczego, w porządku obrad grupy powinny być zamieszczone sprawy, które mają być przedmiotem obrad. W ten sposób członkowie spółdzielni mogą realizować przysługujące im prawo do wypowiedzenia

się w sprawach dotyczących spółdzielni. Według art. 59 § 2 pkt 1 prawa spółdzielczego do wyłącznej kompetencji zebrań grup członkowskich należy wybieranie i odwoływanie przedstawicieli na zebranie przedstawicieli. Jeśli zebranie grupy członkowskiej ma podjąć w tym przedmiocie uchwały, osoby należące do odpowiedniej grupy członkowskiej muszą zastać powiadomione, w terminie i w sposób określony w statucie lub regulaminie (art. 35 § 5 prawa spółdzielczego), o objęciu tej sprawy porządkiem obrad zwołanego zebrania grupy członkowskiej. Obowiązek podania do wiadomości członków spółdzielni porządku obrad posiedzeniu organu, w którym ci członkowie mogą uczestniczyć z prawem głosu tylko ze względu na ich uprawnienia korporacyjne, stanowi istotny warunek legalności podejmowanych. Obowiązek ten wynika z art. 41 § 1 prawa spółdzielczego i od reguł zawartych w tym przepisie nie ma wyjątków i mają one charakter *iuris cogentis*. Oznacza to także, że nie jest możliwa modyfikacja tych reguł w statucie bądź regulaminie. Podobne rozwiązania przyjęto w prawie handlowym w odniesieniu do zgromadzenia wspólników i walnego zgromadzenia w spółkach kapitałowych, które mogą podjąć uchwały tylko w tych sprawach, które zostały objęte porządkiem obrad oznaczonym w zaproszeniu (art. 239 § 1 i 404 § 1 k.s.h.).

Przewidziany w art. 41 § 1 prawa spółdzielczego obowiązek odnosi się nie tylko do zwoływania walnego zgromadzenia, w którym mogą uczestniczyć z prawem głosu wszyscy członkowie spółdzielni, czy do zwoływania zebrania przedstawicieli (art. 37 § 2 prawa spółdzielczego), w którym mogą uczestniczyć z prawem głosu przedstawiciele grup członkowskich ale także w drodze analogii ma zastosowanie do zwoływania zebrań grup członkowskich podzielonych według zasad określonych w statucie spółdzielni (art. 59 § 1 prawa spółdzielczego). W unormowaniach dotyczących działania grup członkowskich nie ma wprawdzie wskazania jednoznacznego postanowienia na wzór art. 41 § 1 prawa spółdzielczego zamieszczonego w rozdziale 1 Działu IV Organy spółdzielni poświęconym walnemu zgromadzeniu. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł jedynie, że przepisy dotyczące walnego zgromadzenia stosuje się odpowiednio do zebrania przedstawicieli (art. 37 § 2 prawa spółdzielczego) i nie wypowiedział się bezpośrednio w kwestii, czy przepisy te znajdują zastosowanie zebrań grup

członkowskich. Mając jednak na względzie cel jakiemu mają służyć przewidziane w art. 41 § 1 prawa spółdzielczego wymagania t.j. umożliwienie członkom organów grupujących członków spółdzielni podjęcie decyzji o swoim uczestnictwie w zebraniu grupy członkowskiej i przygotowanie się do głosowania nad uchwałami a także zapobieganie podejmowania uchwał w sprawach, które mogłyby być zaskoczeniem dla członków spółdzielni zarówno tych, którzy stawili się na walne zgromadzenie, jak i tych, którzy kierując się porządkiem obrad, zrezygnowali z uczestnictwa, należy przyjąć, że wymagania te mają zastosowanie także do zwołania zabrania zebrania grupy członkowskiej zrzeszającej członków spółdzielni.

Podobne, analogiczne zastosowanie art. 36 § 6 prawa spółdzielczego ograniczającego dopuszczalność udzielenia pełnomocnictwa do udziału w walnym zgromadzeniu pracownikowi spółdzielni do pełnomocnictwa do udziału w zebraniu grupy członkowskiej przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 2015 r., (I CSK 510/14, nie publ.).

Podjęcie zaskarżonych uchwał nie objętych porządkiem obrad pod nieobecność wszystkich uprawnionych członków grupy spółdzielców uprawnionych do udziału w zebraniu grup członkowskich, nie tylko pozbawiło ich możliwości oddania głosu ale także pozbawiło możliwości przedstawienia w trakcie zebrania argumentów, które mogły wpłynąć na wynik głosowania stanowiło naruszenie art. 41 § 1 prawa spółdzielczego, a to uzasadniało stwierdzenie nieważności uchwał podjętych na wadliwie zwołanych zebraniach grup członkowskich.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną pozwanej Spółdzielni.

jw